

BEDE ANNA VERSEI

A REMETE HALÁLA

Elszökött az emberek elől
felült a sziklafalra
hogy mindent megtudjon megértsen
többet mint Krisztustól kérdeztek a tanítványok
az űrben száguldozó sugarak titkát
mindazt mit az élesre állított radar-füleknek
a távol világok hírközlői üzennek
És az önmaga talányát
hogy mért fojtogatta a motorberregés a trágyaszag
s a szeretet és gyűlölet labirintusa

Ó az az első csákány-vágás
falak habzó fogsorai
ablakok döbbszent szemüregei
Íme új torony szökken az ember-hajlékok fölé
kakasok kiáltása kutyák vakkantásai fölé
kútnyikorgás asszonyperelés s a szerelmes nyögések fölé
Ó az első küszöb az első bevakolt fal
tetőgerenda a szétszabdalt és az osztatlan idő között
az örök zaj és az örök csend között
Mi felel hamarabb a kérdésekre
a szó vagy a némaság
Talán
azé a teljes tudás aki a kérdéseket elfelejti
vagy azé aki fel sose tette

Már hullottak a gesztenyék
a zöld hegy szint váltott és felparázslott
a szőlőbogyók kigyúltak
a remete faggatta Istent
de Isten nem felelt
Hol este volt hol reggel
alig tudta mikor van ébren mikor alszik
Valamerre kirándulók vonultak
labda szállt a fák fölé
de a dalok foszlányai elillantak
a magasban a gondolatok fölött
ahol az elérhető és az elérhetetlen határai súrlódnán
fölszik a lét
ahol elvérzik a vándor meteor és utolsó kiált a vakmerő
madár

Egy napon
a tornácra tett egy üveg bort az öreg
kiállott a kerítése elé
és reszketve várta
betér-e hozzá
valahonnét
valaki

Azutan leromdotta a jait
megvonaglott felhorkant a hegy
a kövek mint a varangyok messze gurultak
s az esti holdnál
amikor kimerülten leroskadt a romok közé
lépések dobbantak a mélyből
kőhécselés szuszogás nesze kélt sűrűsödött körülötte
íme emberek telepedtek a kövekre
halandók és rég eltemetettek
a kövek közé kutyák és baromfiak ültek
a faágak közé fészkelődtek a csillagok
és lefogták a haldokló szemét meséltek neki meséltek
és mindent megtudott amit ember megtudhat e földön
majd még annál is többet
annyit mint a folyó amelyik sohase kérdez
mint a hegy amellyel eggyé vált a teste
mint a szél amelyik fülelve pengeti
a végtelenből érkező sugarak húrjait

NYUGTASS KERTEDBEN

Míg álmodunk, gyermekkorunk vidít, üdít,
s a Hold hidján hintázhatunk,
de ébren im, díszünk-veszítve üzetünk
a hülő végtelen felé...
Kedves, te késő szent Ferenc, szirmok között
olajfaillatban ki állsz
véznán, arany háttér előtt, s az ágakon
fülel sok kócos kis madár,
s majd alkonyon cellád hűvös fehér zugán
lapozgatsz bölcs kódexeket,
nem félsz, hogy rád taposnak, míg elmélkedel,
a nikkelmázás holnapok...
Elindult már a messze cél felé a drót,
rólunk a morse híradás.
Nem mentenek meg könyveink, se könnyeink.
Egy mondat volt az életünk.
A szív-szülötte szín fölött s a rím fölött
vak transzformátor-nyáj morog,
aleatórikus zengzetben zengenek
a gépek hullő-álmai...
Fogj át! A végzet elrabol. Egy gombnyomás
a virradatlan éjbe ránt.
Nyugtass kertedben. Széna illatába vonj.
Boldog, ki ily világban él
apái földjén, rég tudom... most érzem is.
S míg átölellek, — mily örök
e mozdulat — bokrok közt holmi víg tücsök
cifrázza együgyű dalát.